VRABIA

VRABIA

Text după
SIMION FLOREA MARIAN

Copertă și ilustrații de
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

1975
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

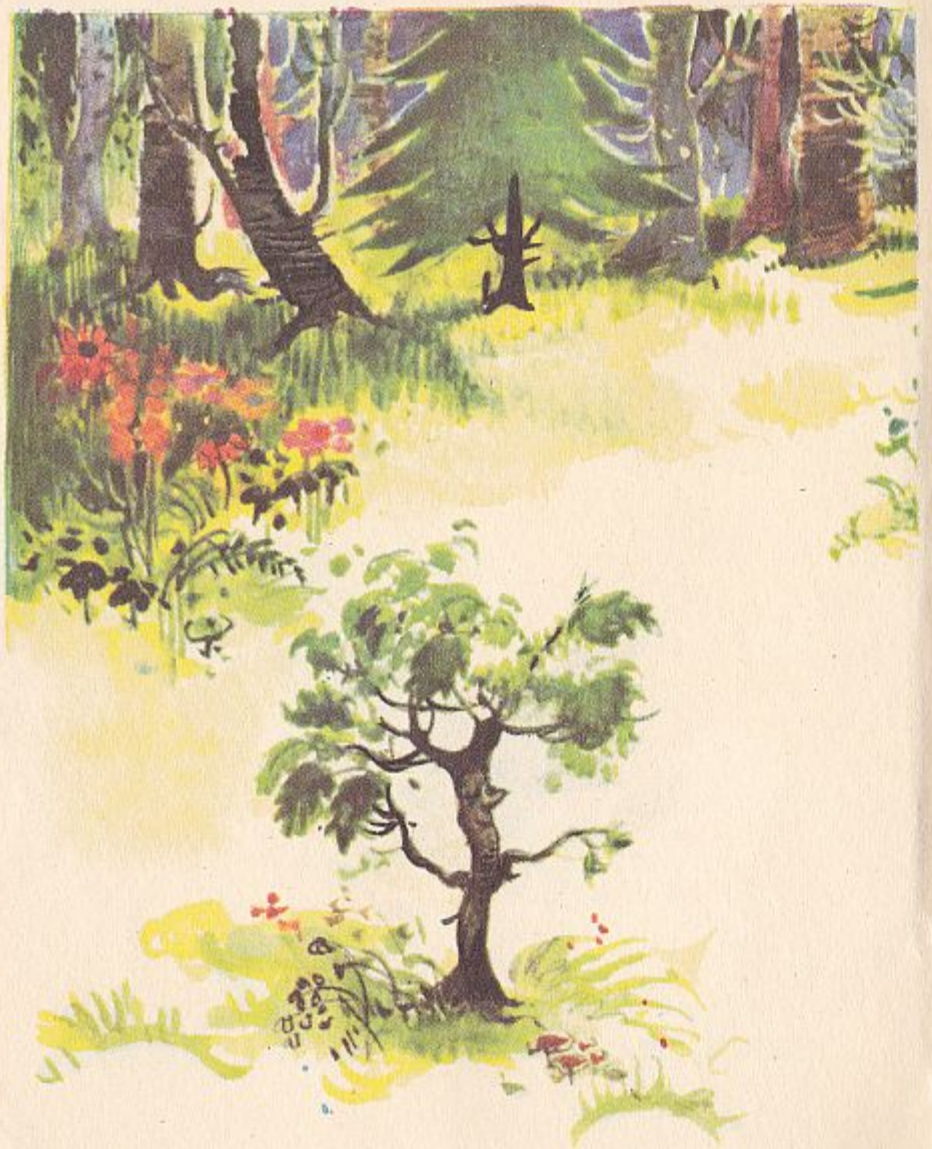

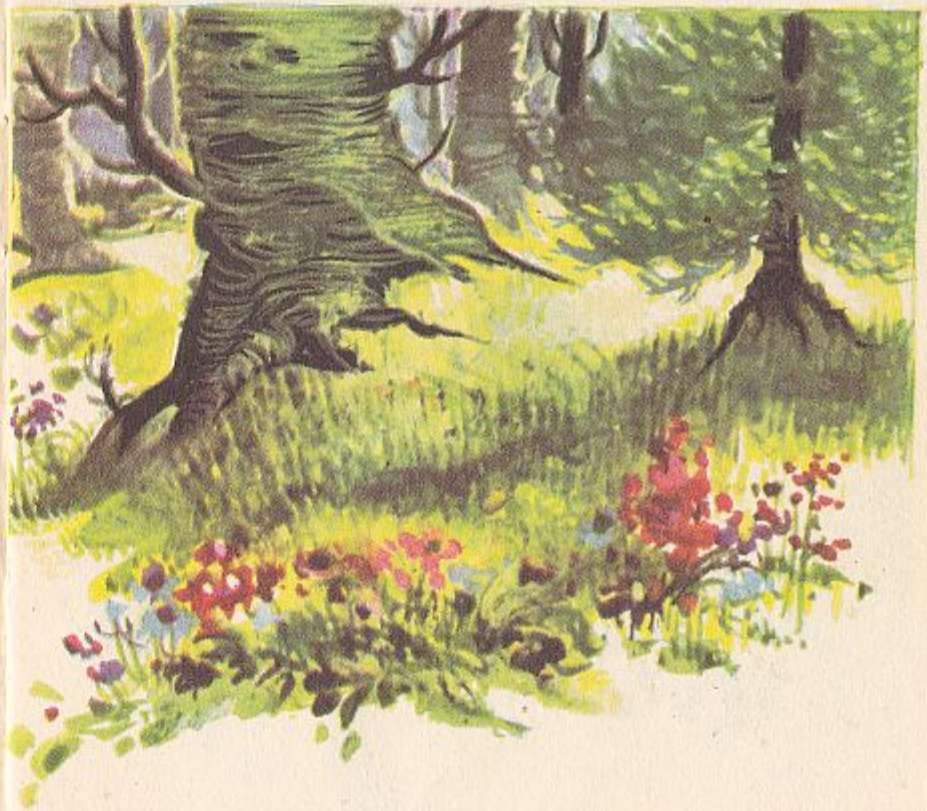

De mult, de mult, cine știe de cînd va mai fi fost și aceea, a răsărit în mijlocul unei păduri un stejerel, care începu a crește

cu încetișorul și a privi cu dragoste la ceilalți stejari de toată mîna, care se aflau în jurul său.

Iată însă că, nu mult după ce a răsărit stejarul acesta, vine o vrabie și se pune pe dînsul, măcar că avea unde se pune și în alt loc, căci pădurea era destul de mare.

Stejarul, văzînd această obrăznicie din partea Vrabiei, se mînie foc pe dînsa și-i zise:

— Măi Vrabie! nu vezi tu că eu abia acuma de vro cîteva zile am răsărit, nu vezi cît sînt de tînăr, de crud și de slab, n-ai avut nicăieri în alt loc unde te

pune, numaidecît pe mine?... Ia du-te de aici și pune-te pe alt copac, căci doară pădurea e destul de mare și de largă, ai

unde ședea cît îți va plăcea!...

Vrabia, simțindu-se foarte atinsă prin cuvintele acestea ale stejarului, răspunse:

— Iată că mă duc, cum zici tu, dar voi veni la tine cînd vei fi pe patul morții și atuncea vei trebui să-mi dai seama pentru toate cuvintele tale de astăzi!

— Bine, bine! răspunse stejarul, du-te și mai degrabă să nu vii, decît numai atunci cînd voi fi eu pe patul morții, precum ai zis!

Vrabia a zburat și — s-a dus... Dar mult a trebuit ca să aștepte pînă la moartea stejarului, căci fiecare stejar trăiește nouă sute de ani, și anume trei sute de ani

crește neîntrerupt, trei sute de ani stă locului și se odihnește, iar de la șase sute de ani înainte prin trei sute începe a da înapoi, a-i putrezi inima de la rădăcină, a se găuri pe dinăuntru, a se usca, așa că, atunci cînd ajunge de nouă sute de ani, se risipește cu totul.

Și vrabia noastră a trebuit să aștepte pînă ce stejarul pe care s-a pus ea, cînd acesta a fost tînăr, a ajuns de nouă sute de ani.

Cînd a ajuns acuma stejerelul de nouă sute de ani s-a dus Vrabia la dînsul și i-a zis:

— Îți aduci aminte cînd erai tînăr și m-am pus pe tine cum

m-ai batjocorit degeaba, degebuța? Tu ai cugetat atunci că dacă te vei face mare, vei trăi cît lumea și ca tine nu va mai fi altul!... Dar, iată că acuma te-ai risipit, și eu mă scald în colbul tău... Tu din mare ce ai fost, te-ai făcut iarăși mic, iar eu trăiesc și tot așa sînt, cum am fost și atuncea!...

Așa a zis Vrabia, și după ce s-a scăldat în cenușa stejarului, zbură și se cam mai duse de unde a venit.

De atunci apoi, de cînd s-a întîmplat aceasta, vrăbiile — dacă nici oamenii, nici mîțele și nici ulii nu le prind și le omoară, trăiesc mai mult decît oricare

altă pasăre... trăiesc cu sutele de ani, de unde se vede apoi că vine și zicala cea foarte răspîndită printre români:

Vrabia e pui,
Dar dracu știe de cîndu-i!

care se zice despre oamenii cei mici de statură, însă mari de ani. Și vrăbiile, cînd sînt foarte bătrîne, capătă pene albe, însă forma lor de vrabie rămîne.

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : ELENA GĂRĂJĂU

Dat la cules 14.VIII.1975. Bun de tipar 22.XI.1975. Apărut 1975.
Comanda nr. 1114. Tiraj 123 000. Broșate. Coli de tipar 0,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 232 la
Întreprinderea Poligrafică Banat.

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREŞTI

Preţ set (8 bucăţi) lei 5,25